

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 6CoE/92/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6615206010
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6615206010.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v exekučnej veci oprávneného: BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Vajnorská č. 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 36 432 105, právne zastúpeného JUDr. Veronikou Kubrikovou, PhD., advokátkou so sídlom Martinčekova č. 13, 821 01 Bratislava proti povinnému: K. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX F. č. XXX, o vymoženie pohľadávky oprávneného v sume 89,45 eur a príslušenstva, vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Ing. Jánom Gasperom, PhD., so sídlom Exekútorského úradu Kálmána Mikszatha č. 268, 979 01 Rimavská Sobota pod spisovou značkou EX 5731/2015, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č.k. 4Er/320/2015-26 zo dňa 03.11.2015, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že oprávnený sa domáha vedenia exekučného konania na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie so sídlom Rajská č. 15/A, 811 08 Bratislava 1, pod spis. zn. II/2014-5947 zo dňa 06.11.2014. Za predmet rozhodcovského konania súd označil uplatnenie nároku žalobcu zo Zmluvy o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúčtu uzavretej medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným dňa 02.06.2009, ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky VUB, a.s. pre depozitné produkty. Okresný súd vychádzal zo záveru, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom oprávneného ako veriteľom a povinným ako dlžníkom, na základe ktorej oprávnený uplatnil na rozhodcovskom súde svoj nárok voči povinnému, je zmluvou spotrebiteľskou, preto na daný právny vzťah aplikoval normy spotrebiteľského práva, predovšetkým ustanovenia V. hlavy prvej časti zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

Okresný súd podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom a účinnom do 31.12.2014 preskúmal žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul ex offo z hľadiska ich súladnosti so zákonom. Uviedol, že súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd zaoberá tým, či k návrhu na vykonanie exekúcie bol pripojený exekučný titul vykonateľný tak po stránke formálnej, ako aj materiálnej. Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je súd povinný tak ako v prípade rozsudku všeobecného súdu skúmať, či rozsudok vydal orgán s právomocou vo veci rozhodnúť. Pre posúdenie otázky, či bola exekúcia nariadená na základe vykonateľného exekučného titulu skúmal rozhodcovskú doložku, od ktorej rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc podľa kritérií, na ktorých je založený inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky, a teda, či

rozhodcovská doložka v rámci podmienok štandardnej zmluvy nespôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka).

S poukazom na citované zákonné ustanovenia a normy európskeho práva, predovšetkým smernicu Rady 93/13/EHS konštatoval, že rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul, nie je dohodnutá individuálne, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia do Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s. pre depozitné produkty (ďalej len „všeobecné obchodné podmienky“) ako súčasť formulárovej zmluvy medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným. Návrh zmluvy predložený právnym predchodcom oprávneného je pripravený v univerzálnom znení na predtlačenej tlačive, z čoho je zrejmé, že spotrebiteľ nemal reálny dosah podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah, vrátane neoddeliteľnej súčasti - všeobecných obchodných podmienok, v ktorých si zmluvné strany dohodli spôsob riešenia vzájomných sporov. Z uvedeného je zrejmé, že rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a zmluvu, vzhľadom na jej adhéznú povahu, mohol len ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým zmluvným dojednaniám, teda aj rozhodcovskému konaniu. Vychádzajúc z povahy zmluvného vzťahu právo voľby medzi rozhodcovským a všeobecným súdom svedčí takmer vždy veriteľovi, nakoľko miera jeho práv v súvislosti s mierou povinností dlžníka, zabezpečuje takmer úplnú dominanciu v tomto zmluvnom vzťahu a minimalizuje dôvody na podanie žaloby zo strany dlžníka. Veriteľ takýmto koncipovaním rozhodcovskej doložky od počiatku sledoval to, aby v prípade vzniku sporov tieto boli vždy riešené na súde, ktorý sa nachádza v mieste jeho sídla za účelom minimalizácie jeho nákladov a reálneho sťaženia uplatnenia práv spotrebiteľa. Takto koncipovaná rozhodcovská doložka je podľa okresného súdu spôsobilá dôsledkov podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka vzhľadom k tomu, že spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa podpisom zmluvy vopred vzdal práva na účinnú procesnú obranu, či už nevedomosti alebo nemožno ovplyvniť obsah zmluvy, čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľnou podmienkou.

Z dôvodov uvedených vyššie mal súd za to, že uvedená rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, preto rozhodnutie rozhodcovského súdu posúdil ako materiálne nevykonateľný exekučný titul a absenciu tejto jeho vlastnosti za neodstrániteľnú prekážku brániacu vo vykonaní exekúcie. Na základe vyššie uvedeného súd podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu podal oprávnený prostredníctvom splnomocneného zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie.

V odvolaní namietal, že súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti, ktorý mu vyplýva z Exekučného poriadku v nadväznosti na zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Domnieval sa, že súd je oprávnený skúmať výlučne žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, nemá však zákonné oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere a rozhodcovskú doložku v nej obsiahnutú. O platnosti rozhodcovskej doložky rozhodoval rozhodcovský súd, preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola súdom opätovne posúdená. Exekučný súd sa tak mal v rámci materiálneho prieskumu obmedziť len na preskúvanie rozhodcovského rozsudku z dôvodov podľa ust. § 45 ods. 1 a 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a zdržať sa konania mimo svojej právomoci v zmysle posudzovania jeho vecnej správnosti. V danom prípade bol exekučný titul vydaný na základe dohody zmluvných strán oprávneným orgánom, a to Stálym rozhodcovským súdom v konaní upravenom zákonom č. 244/2002 Z. z.. Poukázal na to, že v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom rozhoduje vždy trojčlenný senát, pričom jedného člena senátu si priamo vyberá každá strana sporu a takto sa podieľa i na výbere predsedajúceho člena senátu. Rozhodcami sú pritom výhradne odborne spôsobilé a bezúhonné fyzické osoby s právnickým vzdelaním pochádzajúce z geograficky rôznych oblastí Slovenskej republiky, čo zabezpečuje prinajmenšom rovnakú úroveň ochrany práv sporových strán, dlžníka ako spotrebiteľa nevyvímajúc. V tomto smere poukázal na právny názor vyjadrený v Náleze Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 499/2012. Podľa oprávneného tiež došlo k porušeniu zákazu retroaktivity, keď súd na vec aplikoval ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení pred účinnosťou tohto znenia.

Namietal, že súd konštruoval nový skutkový stav bez účasti oprávneného a odňal mu možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a skutkovému stavu. Zároveň nesprávne aplikoval právne predpisy, predovšetkým § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ktorý v znení aplikovateľnom v prerokúvanej veci

nepresumoval žiaden z predpokladov neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Normatívny text ustanovenia prisudzuje neprijateľnej zmluvnej podmienke len právny následok, nevymedzuje však samotný pojem neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Poukázal na skutočnosť, že pokiaľ povinnému ako klientovi banky bola ponúknutá rozhodcovská doložka, jeho právny predchodca, ktorým je VÚB, a.s. postupoval v súlade s § 93b ods. 1 zákona o bankách, podľa ktorého banka má povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky s tým, že klient má možnosť zákonom stanovenú ponuku neprijať. Podľa jeho názoru medzi VÚB, a.s. ako právnym predchodcom oprávneného a povinným došlo k platnému dojednaniu rozhodcovskej doložky písomnou formou podľa § 4 zákona o rozhodcovskom konaní, ktorá týmto zakladá legitimitu exekučnému titulu. Pokiaľ teda exekučný súd zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia neumožnil oprávnenému uplatniť právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku, dochádza tým k porušeniu právnej istoty a legitímnych očakávaní.

Oprávnený taktiež poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 23/2003-8, v ktorom Ústavný súd SR zastal názor o irelevancii právneho postavenia povinného v základnom nachádzacom konaní, v ktorom bol charakterizovaný ako spotrebiteľ, vo vzťahu k exekučnému konaniu, v rámci ktorého dochádza k nútenému vymoženiu právoplatne a vykonateľne judikovanej povinnosti z právneho vzťahu. Oprávnený zároveň nesúhlasil s postupom súdu, ktorý v danej veci aplikoval smernicu Rady č. 93/13/EHS a judikatúru Európskeho súdneho dvora. Smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Rozhodnutie je záväzné v celom rozsahu. Rozhodnutie, ktoré označuje tých, ktorým je určené, je záväzné len pre nich. Pokiaľ by aj súd považoval rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku, nie je možné záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky oprieť o smernicu Rady č. 93/13/EHS, nakoľko ide o akt výlučne sekundárnej povahy, ktorého priamy normatívny význam pre výklad národného zákona je výlučne indikatívny, a v žiadnom prípade nie interpretatívny. Taktiež pri úvahe o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky nie je možné brať do úvahy judikatúru ESD, nakoľko judikatúra ESD vzťahujúca sa na rozhodcovské doložky všeobecne alebo rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách nie je voči jednotlivcom, a teda ani voči účastníkom tohto konania, bezprostredne záväzná.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zmenil a vyhovel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo aby napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Povinný sa k odvolaniu oprávneného nevyjadril.

Vo veci rozhodol vyšší súdny úradník Okresného súdu Lučenec. Zákonný sudca odvolaniu nemienil vyhovieť, preto ho podľa § 374 ods. 4, veta prvá a druhá O.s.p. predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v medziach daných ust. § 212 ods.1 O.s.p. a postupom podľa ust. § 214 ods. 2, § 219 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania uznesenie okresného súdu potvrdil.

Z predloženého spisu mal odvolací súd potvrdený skutkový stav tak, ako to uviedol okresný súd. Exekučným titulom v predmetnej veci je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie so sídlom Rajska č. 15/A, 811 08 Bratislava 1, pod spis. zn. II/2014-5947 zo dňa 06.11.2014. Oprávnený uplatnil svoj nárok na rozhodcovskom súde na základe Zmluvy o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúctu (ďalej aj „Zmluva o bežnom účte“) uzavretej dňa 02.06.2009 medzi právnym predchodcom oprávneného ako veriteľom a povinným ako dlžníkom.

V čl. 11 bodu 5 Všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú inkorporované do Zmluvy o bežnom účte si zmluvné strany upravili rozhodcovskú doložku, podľa ktorej akýkoľvek spor, nárok alebo rozpor vzniknutý zo Zmluvy alebo v súvislosti s ňou, vrátane všetkých nárokov týkajúcich sa jej existencie, platnosti alebo ukončenia) bude rozhodnutý Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie podľa jeho rozhodcovských pravidiel, ktoré sa na základe tohto odkazu stávajú súčasťou Zmluvy. Sídlom rozhodcovského konania bola určená Bratislava.

Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúmava exekučný titul ex offo. Pokiaľ je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, prirodzenou súčasťou preskúmania tohto exekučného titulu je zisťovanie toho, či bola medzi zmluvnými stranami platne uzavretá rozhodcovská zmluva, a to či už formou osobitnej zmluvy alebo formou rozhodcovskej doložky v zmluve podľa § 3 a § 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Povinnosť skúmať platnosť rozhodcovskej doložky pre exekučný súd vyplýva priamo zo zákona, nie je potrebné ju osobitne odôvodňovať. Ak sa okresný súd zaoberal otázkou, či v tomto konaní bola daná právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, zo strany okresného súdu sa nejednalo o posudzovanie vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a jeho postup nesmeroval k zrušeniu tohto rozhodnutia.

Súd môže v rozsahu svojej zákonnej prieskumnej povinnosti skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, nielen pri rozhodovaní o udelení poverenia exekútorovi, a to na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu. Spôsobilý exekučný titul je jednou zo základných podmienok exekučného konania, nedostatok ktorej je neodstrániteľný a je dôvodom na zastavenie exekučného konania. Pokiaľ teda súd zistí, že exekučný titul, predložený oprávneným nespĺňa formálne alebo obsahové náležitosti, môže exekúciu zastaviť. Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje odvoláciu námietku oprávneného, podľa ktorej mal exekučný súd prekročiť rámec svojej preskúmačnej právomoci, keď posudzoval súladnosť exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku so zákonom, za nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len Ústavný súd SR) sp. zn. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. novembra 2011, v ktorom Ústavný súd SR uviedol, že „okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť“. Ústavný súd SR v nadväznosti na uvedené poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená“.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase uzavretia Zmluvy o bežnom účte je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa odseku 4 citovaného ustanovenia spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa odseku 5 citovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Odvolací súd považuje za správne právne hodnotenie okresného súdu, že právny vzťah, ktorý vznikol medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným je právnym vzťahom spotrebiteľským, na ktorý sa vzťahujú normy spotrebiteľského práva a že zmluva o úvere, ktorú zmluvné strany uzavreli, je zmluvou spotrebiteľskou podľa ust. V hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy o bežnom účte. Z predloženej zmluvy nevyplýva, že povinný je podnikateľským subjektom a že by bol pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom oprávnený pri jej uzatváraní konal v rámci svojej obchodnej činnosti. V zmysle vyššie citovaného § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka je bez právneho významu skutočnosť, že ide o zmluvný vzťah založený zmluvným typom upraveným v Obchodnom zákonníku, pričom odvolací súd dopĺňa, že

pokiaľ banka vykonáva debetné operácie nad rámec dohodnutého zostatku na bežnom účte, pokiaľ je táto možnosť zmluvne upravená, práva a povinnosti strán pri uskutočňovaní platieb, resp. príslušných hotovostných výplát, ktorými je čerpaný dohodnutý úverový limit, a spravujú ustanoveniami zmluvy o úvere v čase, kedy majiteľ účtu (povinný) nemá dostatok vlastných peňažných prostriedkov na svojom bežnom účte.

Z uvedeného dôvodu okresný súd postupoval správne, keď na právne vzťahy vyplývajúce z vyššie uvedenej zmluvy aplikoval ustanovenia spotrebiteľského práva a posudzoval rozhodcovskú doložku ako zmluvnú podmienku z hľadiska, či nevyvoláva nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

Odvolačný súd súhlasí aj s hodnotením okresného súdu, že rozhodcovskú doložku, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul je potrebné považovať za neprijateľnú podmienku, pretože spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Odvolačný súd zastáva názor, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení z hľadiska jeho vyjednávacej sily, ako aj z hľadiska úrovne informovanosti a táto situácia ho núti, aby pristúpil na vopred pripravené podmienky dodávateľom bez toho, aby podstatným spôsobom mohol ovplyvniť ich obsah. Rozhodcovská doložka nebola individuálne dohodnutá a jej obsah bol vopred pripravený, teda z tohto pohľadu spotrebiteľ nemohol dojednanie rozhodcovskej doložky akýmkoľvek spôsobom zmeniť, mohol len úver odmietnuť alebo ho prijať a podrobiť sa tak všetkým podmienkam zmluvy a teda aj rozhodcovskému konaniu. Rozhodcovská doložka- zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá určuje, že spory zo zmluvy budú riešené výlučne rozhodcovským súdom, je neprijateľná. Dodávateľ, ktorý vo väčšine prípadov podáva žaloby z obdobných úverových zmlúv nadobudol voči spotrebiteľovi neprimeranú výhodu v tom, že v podstate v dopredu naformulovanej zmluve s adhéznou povahou určil, kto s konečnou platnosťou vzájomný spor rozhodne a vylúčil tak ochranu práv spotrebiteľa všeobecným súdom. Takto koncipovaná rozhodcovská doložka ako zmluvná podmienka je v rozpore s požiadavkou ochrany spotrebiteľa, pretože spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, a to práve ku škode spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka, od ktorej rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc v tomto prípade je neprijateľná, a preto je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy neplatná.

V súvislosti s námietskou oprávneného o porušení jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky odvolačný súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky - I. ÚS 38-2013, Rapid life zo dňa 24.10.2013, podľa ktorého, ak by za porušenie zásady kontradiktórnosti mal byť považovaný aj procesný postup exekučného súdu spočívajúci v tom, že po vyžiadaní si úverovej zmluvy od oprávneného, neoboznámil tohto účastníka exekučného konania so svojím stanoviskom o neplatnosti rozhodcovskej doložky obsiahnutej v tejto zmluve, potom podľa názoru dovolacieho súdu, za situácie, že platné právo pripúšťa proti rozhodnutiu exekučného súdu o zastavení exekúcie, alebo zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podanie odvolania, treba tento nedostatok považovať za zhojený možnosťou oprávneného vyjadriť svoje námietky ku skutkovým zisteniam exekučného súdu vyvođeným z ním predloženého listinného dôkazu a k právnym záverom z toho vyplývajúcim v podanom odvolaní. Iný názor, vychádzajúci z nemožnosti zhojenia uvedeného nedostatku inak než zrušením rozhodnutí odvolacieho a exekučného súdu a vrátením veci na opätovné rozhodnutie, by odporoval zásade efektivity konania, pretože zrušenie rozhodnutí by zbytočne zvyšovalo náklady účastníkov konania ako aj náklady na výkon súdnictva, a tým by bolo aj v rozpore s jedným zo základných princípov právneho štátu, ktorým je princíp racionality.

Taktiež argument oprávneného poukazujúci na aplikáciu Smernice Rady ES 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a judikatúry Európskeho súdneho dvora odvolačný súd nepovažoval za dôvodný, nakoľko exekučný súd v rozhodnutí aplikoval vnútroštátnu právnu úpravu týkajúcu sa spotrebiteľského práva a ochrany práv spotrebiteľa, do ktorej bola uvedená smernica implementovaná. Navyše, k tvrdenému porušeniu zákazu retroaktivity je potrebné uviesť, že exekučný súd vo svojom rozhodnutí správne aplikoval Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy o bežnom účte, t.j. ku dňu 02.06.2009 a právne závery vyplývajúce z posúdenia skutočností v prejednávanej veci sú súladné so zákonom.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre začatie (vedenie) exekúcie, preto napadnuté uznesenie podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.